

Tazarru ve Niyaz

İlahî, ben henüz dünyaya gelmeden, benim ne olacağımı ve ne amel işleyeceğimi elbette ezelde biliyordun. Çünkü sen öyle bir âlimsin ki, ilmine nihayet yoktur. İlmin ezelden ebede her şeyi kuşatmıştır. Eşyanın mahiyetini hakkıyla bilen sensin. Şu uçsuz bucaksız kâinatı lütuf ve kereminle, hikmetinin gereği olarak altı günde yarattın. Yaratılan ve henüz yaratılmayan her mevcut, semavat ve arz, mazi ve müstakbel senin huzurunda ve ilmindedir. **“Ve hadsiz efrad, bir ferd gibi nazarında hâzır.”**[1]dir. Nihayeti olmayan bu uçsuz bucaksız kâinat, senin azamet ve ilmin yanında bir zerre ve bir çiçek kadardır. **“Yıldızların îcadı zerreler kadar kolay”**[2]dir.

Ey Aziz ve Kerim olan Rabbim! Sen benim dünyada ne kulpa yapışacağımı ve hangi yola gideceğimi ezelde takdir etmiştin. Eğer beni ezelde kulluğuna kabul etti isen, ihsan, lütuf ve kerem sendendir. O zaman nimet bana. Eğer beni reddedersen adalet senindir, o zaman hasret bana. Zira ben senin aciz ve günahkâr bir mahlûkunum, sen ise benim **Aziz, Kerim, Rahim, Rahman ve Şefik** olan Halık'ımsın. Benim isyanlarım, hatalarım ve günahlarım nihayetsizdir. Bir günahı bin yazmak senin hakkın ve adaletin iken, şefkat ve merhametinden, lütuf ve kereminden dolayı onu bir yazarsın. İşlemiş olduğum hayır ve hasenatta her hangi bir hakkım olmadığı halde, bir sevaba mukabil on, bazen yetmiş, bazen yedi bin, bazen de yedi yüz bin yazarsın. Eğer bizi cennetine koyarsan o bizim liyakatimizden değil, senin lütfündendir, keremindedir. Öyle ise seni nasıl tazim, tespih, hamd ve sena etmeyelim. Sana nasıl şükür ile mukabelede bulunmayalım. Eğer beni cehenneme koyarsan, o da senin -hâşâ- zulmünden değil, adaletindedir, benim isyanlarımın ve günahlarımın neticesidir. Bundan da açıkça anlaşılıyor ki,

“O mithiş Cehennem’e girmek, ceza-yı ameldir, ayn-ı adildir. Fakat Cennet’e girmek, mahz-ı fazıldır.”[3]

Çünkü sen, öyle bir Rahim'sin ki, müminleri lütuf ve kereminle Cennet'e, kâfirleri de adaletin ile Cehennem'e koyarsın. Senin nesim-i rahmetin, mücrim kullarının melceidir.

*"Sen buyurdun ey padişah,
Yehdillahu limen yeşâ.
Şerikin yok senin hâşâ,
Suçlu kimdir azap nedir?"*

İlâhi, muti kullarının senden nasıl umutları var ise, asi kullarının da onlardan daha ziyade senin rahmetinden ümitleri vardır. Muti kulların ibadet ve itaatlerine, asiler ise şefkat ve merhametine umut bağlarlar. **Allah'ım**, sen istersen kullarını affeder, istersen onları muazzep edersin. Senin rahmeti gazabını geçmiştir. Bundan dolayıdır ki, affın, azabına mürehtir. Hz. İbrahim (as.) gibi ulul azim bir peygamber asi kullar için beddua etmesi üzerine şöyle buyurdun:

“Ya İbrahim sen ulul azim bir peygambersin, ebetteki senin dua ve niyazların müstecaptır. Sakın kullarıma beddua etme. Zira o asi kullarım işledikleri günahlarından ve çirkin davranışlarından dolayı nadim olup tövbe ederler. Tövbe etmeseler dahi ister onları affederim, istersem azap ederim. Ya da onların nesillerinden bana iman eden ve muhabbet besleyen kullar meydana getiririm.”

İlahî; bizler isyanlarımız, günahlarımız ve gafletimizle bizi terk ettiğimizde, sen bizi terk eyleme! Bizim isyanlarımız, hatalarımız ve günahlarımız ne kadar çok olsa da sayılıdır, mahduttur. Ama senin şefkat ve merhametinin, lütuf ve kereminin nihayeti yoktur. Eğer bizi cennetine koyarsan o bizim liyakatimizden değil, senin lütuf ve keremindedir. Eğer beni cehenneme koyarsan o da adaletindedir; benim isyanlarımın ve günahlarımın bir neticesidir. Zira;

“Seyyieyi bir iken bin yazmak, haseneyi bir yazmak veya hiç yazmamak adâlet olduğu halde; bir seyiyeyi bir yazar, bir haseneyi on, bâzan yetmiş, bâzan yediyüz, bâzan yedi bin yazar. Hem şu nükteden anla ki; o müdhiş Cehennem'e girmek ceza-yı ameldir, aynı adildir. Fakat Cennet'e girmek, mahz-ı fazıldır.”[4]

Ey Ezel ve Ebed sultanı olan sonsuz merhamet sahibi Allah'ım! Sen bize şefkatinle ve merhametinle muamele eyle!

İlahi; bütün mahlûkatında olduğu gibi, bende de tasarruf etmek yalnız ve yalnız senin hakkındır.

“Biz senin hem mülkünüz, hem de memlûkünüz.”

“Ey mülkün gerçek sahibi olan Allah'ım! Sen müklü dilediğine verirsin. Dilediğinden de mülkü çeker alırsın. Dilediğini aziz edersin. Dilediğini de zelil edersin. Hayır senin elindedir. Şüphesiz sen her şeye hakkıyla gücü yetensin.” [5]

İlahî, sen istediğini izzetle şereflendirir ve dilediğini de zilletle rezil edersin. Her an bilmediğimiz nice sayısız âlemleri götürüp başka nice yeni âlemleri getirirsin. Bir anda yazı kışa, kış yaza çevirirsin. Gözler önünde gündüzü geceye, geceyi gündüze kalp edersin. Bir anda yoğu var, varı yok edersin. Çünkü sen;

“Her şeyin dizgini elinde, her şeyin hazinesi yanında, her şeyin yanında nâzır, her mekânda hâzır, mekândan münezzeh, acizden müberra, kusurdan mukaddes, nakıstan muallâ bir Kadîr-i Zülcelâl, bir Rahîm-i Zülcemâl, bir Hakîm-i Zülkemâl”sin. [6]

İlahî, sen bir kulundan alır, diğer bir kuluna verirsin. **“Sana cevr-i cefa yoktur.”** Bir nazar-ı basiretle kendi hayatına ve etrafına bakıp tefekkür eden, bu hayatı veren Zat-ı Kerim’in büyüklüğünü ve nasıl bir mutasarrıf olduğunu düşünen bir insan, kendisi fani olduğu gibi, bu dünyanın da fani, mütehavvil, mütegayyir olduğunu yakinen idrak eder.

İlahî, sen öyle bir mutasarrıfsın ki, insanın o nurani çehresini çok zaman geçmeden karartırsın. Bir gonca gibi açan gençliğini bir gül gibi çabuk soldurur, vücutları ademe kalp edersin. Bugün güldürür ama yarın ağlatırsın. Servet verdiği kimselerden servetini elinden alır, kuvvetli iken aciz, güçlü iken zayıf, sıhhatli iken hasta edersin. Bugün azametli, şerefli ve zengin olanları, yarın başkalarına muhtaç edersin. Zayıf ve fakir olanları da aziz edersin. Bütün bu servetler, devletler, nimetler, makam ve mevkiler insana geçici bir sürur ve şevk verse de, yarın onlar ondan ayrılır ve onun rağmına olarak onu terk eder. Öyle ise ey insan, kendini düşün, akıbetini düşün, afiyette iken ömrünü ubudiyetle geçir, ebedi saadetin için çalış. Sevdiğin o fani şeyler seni terk etmeden onları kesben değil, kalben terk et. Kendine acı, kendini düşün. Eğer sen kendini düşünmez ve kendine acımazsan, yarın kimse sana acımaz ve seni düşünmez.

Ya İlahî, sen öyle bir Vacibü'l-vücut, öyle bir Zat-ı Kerim ve öyle bir Kadir’sin ki, kudretinin, ilminin ve iradenin nihayeti yoktur. Senin bütün sıfatların sonsuz olduğu gibi, şefkat ve merhametin, lütuf ve ihsanların da sınırsızdır. İlahî, sen öyle bir Vehhab’sın ki, hibene nihayet yok. Öyle bir Cevvad’sın ki, bahşine ve ihsanlarına sebep yok. **Çünkü sen karşılıksız verensin.**

İlahî, sen öyle bir Hay’sın ki, hayatına maraz yok. *“Bütün hayat sahiplerinden önce var olan gerçek hayat sahibi”* sensin. *“Bütün dirilerden sonra baki kalacak gerçek hayat sahibi”* sensin *“Hiçbir şeyin kendisine benzemediği gerçek hayat sahibi”* sensin. *“Hiçbir dirinin misli gibi olmadığı gerçek hayat sahibi”* sensin. *“Hiçbir dirinin kendisine ortak olmadığı gerçek hayat sahibi”* sensin. *“Hiçbir diriye muhtaç olmayan*

gerçek hayat sahibi” sensin. “Bütün dirileri öldüren gerçek hayat sahibi” sensin. “Bütün dirileri rızıklandıran gerçek hayat sahibi” sensin. “Ölüleri diriltten gerçek hayat sahibi” sensin. **“Hiç ölmeyecek olan gerçek hayat sahibi”** sensin.

İlahî, sen öyle bir Hamid’sin ki,

“Bütün mevcudatta sebab-i medih ve senâ olan kemâlât (senindir.) Öyleyse, hamd dahi (sana) aittir. Ezelden ebede kadar her kimden her kime karşı gelen ve gelecek medh ü senâ (sana) aittir. Çünkü sebab-i medih olan nimet ve ihsan ve kemal ve cemal ve medar-ı hamd olan herşey (senindir), (sana) aittir.”[7]

Ya İlâhi, sen öyle bir **Ehad**’sin ki, zatında şerikin olmadığı gibi, sıfat ve efalinde, icraat ve tasarrufunda, tedbir, terbiye ve idarende de şerikin yoktur. **“Hiçbir şey hiçbir şeye, hiçbir fiil hiçbir fiile mâni”**[8] değildir. Senin fiillerin sonsuzdur. Senin deryalardaki, bağlardaki tasarrufun ve fiilin başka, asumanda ve yıldızlardaki tasarrufun ve fiilin daha başkadır. İnsanları terbiye eden fiilin farklı olduğu gibi, hayvanları terbiye eden fiillerin de farklıdır. Bir insanın gözünü görecek şekilde terbiye eden fiilin ayrı olduğu gibi, onun kulağını işitecek bir şekilde terbiye eden fiilin de ayrıdır. Sen nazîrin, mislin, zıddın ve benzerin olmayan muinsiz bir Ehad’sin.

İlâhi, sen öyle bir **Samed**’sin ki, her şeyden müstağnisin, hiçbir şeye muhtaç değilsin. Ama her şey sana muhtaçtır. Her varlığın, her ihtiyacını gören sensin. Her mahlûk, vücuda gelmesinde, hayatının devamında ve bütün hallerinde her an sana muhtaçtır. Sen hiçbir mekânda olmadığın halde, kudretinle, ilminle, iradenle ve diğer sıfatlarınla her yerde ve her mahlûkun yanında hazır ve nazırsın.

İlâhi, sen öyle bir **Halık, Malik ve Mûcid**’sin ki, yokluk senin hazinen ve vesile-yi icadındır. Yegâne yaratıcı sensin. Bütün varlıklar senin yaratmanla vücud sahasına çıkmışlardır. Gök ve göktekiler, yer ve yerdekiler ancak senin irade ve kudretinle, lütuf ve kereminle yokluktan varlık sahasına gelmişlerdir.

İlâhi, senin lütfünle yaratılan, senin terbiyenle tavırdan tavıra giren, uyuyup uyanma, yiyip içme gibi nice ihtiyaçlara maruz bulunan bu aciz mahlûkların, kâinatın yaratılmasında, arz ve semanın tanziminde, bitkiler ve hayvanların icadında elbette hiçbir tesirleri yoktur ve olamaz. Sen, dilediğin anda bunların hepsini yok etmeye muktedirsin. Sen kahrı irade buyurduğu takdirde, hiçbir mahlûk bundan ne kendisini, ne de başkalarını kurtaramaz.

İlâhi, sen öyle bir **Kayyum**’sun ki, hakiki varlık sensin. Sen zatında kayyumsun, âlem ise seninle kaim. Sen öyle sermedi, Bâki ve Kadîm bir Zât-ı Akdes ve öyle bir Vacibü'l-Vücudsun ki, varlığın zatındandır, ezelîdir, ebedîdir, olması vacip, olmaması

muhaldir. Bütün mahlûkat gibi bizim vücudumuz ise, “*mümkîn-ül vücuttur*” yani, olup olmaması müsavidir. Bir zamanlar yoktuk, senin lütfünle var olduk, yarın ise bu dünyadan ahiret âlemine göçeceğiz. Daire-i ilminden daire-i kudrete geldik. Daire-i kudretten yine daire-i ilmine geçeceğiz. Biz ezeli değiliz, ama senin Bâki ismine mazhariyetle ebediyiz. **“Baki-i Hakiki yalnız sensin; masiva fanidir.”** Senin varlığın nihayeti olmayan, ezel ve ebede sığmayan öyle büyük bir nimettir ki, eğer sen olmasaydın, hiç bir şey olmazdı. **“Madem sen varsın, her şey var.”** Bendeki aşkı beka senin Baki isminin cilvesiyle ebediyen devam edecektir. Üstadımın da buyurduğu gibi;

“Hissettim ve hakkalyakîn zevkettim ki; bekamın lezzet ve saadeti, aynen ve daha mükemmel bir tarzda Bâki-i Zülkemaal'in bekasına ve benim Rabbim ve İlahım olduğuna imanımda ve iz'anımda ve îkanımda vardır. Çünkü onun bekasıyla benim için lâyemut bir hakikat tahakkuk eder. Zira benim mahiyetim, hem bâki, hem sermedî bir ismin gölgesi olur, daha ölmez diye şuur-u îmaniyle takarrur eder.”[9]

İlahî, bizim vücudumuz senin sıfatlarının, cemal ve kemalinin bir aynasıdır. Bir nehrin yüzündeki kabarcıkların sürekli olarak değişmesi gibi, biz de her an değişmekteyiz. Bir zamanlar dedelerimiz ve babalarımız senin kudretinin ve cemalinin aynası idiler, şimdi ise onların bedeline o ayinedarlık vazifesini biz yapıyoruz. Bu hal kıyamete kadar böyle devam edecektir.

*“Âyinedir bu âlem, her şey Hak ile kâim,
Mir'at-ı Muhammed'den Allah görünür daim.”*

İlahî, sen; **“Sebebsiz ve bizzat mahub olan kemâl-i mutlak sahibi Zât-ı Zülkemaal”**[10]sin. “Senden seni sevmeyi, seni sevenleri sevmeyi, senin rıza ve muhabbetine kavuşturan amel-i salihî işlemeyi niyaz ediyorum.”

İlâhi, sen öyle bir **Kadim**'sin ki, mütekaddim ve müteahhirinin akılları daire-i rububiyetinde bir adım gidemez. İnsan kendi ruhunun mahiyetini ve nefsinin hakikatini idrak edemezken, senin mahiyetini nasıl bilebilir. Bir tavus kuşu gibi gece gündüz sahra-yı ceberutunda seyran eden, ruh gibi hakikati ve mahiyeti tam olarak anlaşılmayan, ilahî bir sır, bir cevher-i nurani ve bir burhan-ı rabbani ve manevi bir kuvvet olan akıl, bu vadide ufkunun kemaline erişemez. Celal ve cemalinin kemaline vasıl olamaz. Bir nefes kadar bile rububiyetin o sahasında kanat açıp uçamaz. **“Bütün akıllar faraza ittihad edip bir tek akıl olsa, o hakîmane idarenin kühüne yetişemez ve kusur bulup tenkit edemez!”** [11] Sen öyle bir

Hâkim'sin ki, hükema-yı evvelin ve ahirin hikmet-i marifetinden mütehayyirdir. Meşşaiyyun ve işrakiiyyunun meşhur feylesofları senin ulûhiyetine hayrandır.

İlâhi, sen öyle bir celal sahibisin ki, onun tecellisinden her mevcut titrer. Öyle bir **Rahman**'sın ki, cemalinin tecellilerinden her mahlûk sürura gark olur. Çünkü rızka muhtaç her mahlûkun rızkını veren, hesaba gelmez ihsanlarla onları perverde eden sensin. Çünkü bütün güzellikler, lütuf ve ihsanlar senin kereminden akmaktadır.

Ya İlâhi, şafi sensin. Dert de senden şifa da sendendir. Sen öyle bir **Aziz**'sin ki, izzetine nihayet yok. Sen her kimi kabul edersen, onu aziz edersin. Kimi de reddedersen onu da zelil edersin. Senin ne kabulün itaate göre, ne de reddin masiyete göredir.

İlâhi, kalpleri dilediğin gibi evirip çeviren sensin. Sen öyle bir sultansın ki, saltanatına zeval yok. Öyle bir **Sem**'isin ki, işitmene alat yok. Sen öyle bir **Basîr**'sin ki, görmene mani yok. Öyle bir Mürid'sin ki, iradene ve dilemene illet yok. Her şeyin mülk ve melekûtu, senin kabza-i tasarrufundadır. Sen, hayat sıfatıyla **Hay**, ilim sıfatıyla **Âlim**, irade sıfatıyla **Mürîd**, kudret sıfatıyla Kâdir, kelim sıfatıyla Müttekellim, emrinle **Âmir**, nehyin ile **Nâhi**, hüküm ve icraatında **Âdil**, inamında **Muhsin**, gücün yettiği halde ceza vermeyip ertelemenle de Halimsin.

İlâhi, bu âlemi bir nizam ve tertip üzere yaratman bir silsiledir ki, bir ucu lemyezelde bir ucu layezededir. Havl ve kuvvet sendendir. Ariflerin ve mutilerin ibadetlerindeki kuvvet sendendir. Kullarını hidayete erdiren sensin. Çünkü **Hâdi** sensin. Hidayet de dalalet de senin elindedir. Senin hidayete erdirdiğini saptıracak, dalalete düşürdüğünü de hidayete erdirecek yoktur.

*'Yâ İlahenâ! Rabbimiz sensin! Çünkü biz abdiz. Nefsimizin terbiyesinden âciziz. Demek bizi terbiye eden sensin!.. Hem sensin **Hâlık**! Çünkü biz mahlûkuz, yapılıyor. Hem **Rezzak** sensin! Çünkü biz rızka muhtacız, elimiz yetişmiyor. Demek bizi yapan ve rızkımızı veren sensin. Hem sensin **Mâlik**! Çünkü biz memluküz. Bizden başkası bizde tasarruf ediyor. Demek mâlikimiz sensin. Hem sen **Aziz**'sin, izzet ve azamet sahibisin! Biz zilletimize bakıyoruz, üstümüzde bir izzet cilveleri var. Demek senin izzetinin âyinesiyiz. Hem sensin **Ganiyy-i Mutlak**! Çünkü biz fakiriz. Fakrımızın eline yetişmediği bir gına veriliyor. Demek gani sensin, veren sensin. Hem sen **Hayy-ı Bâki**'sin! Çünkü biz ölüyoruz. Ölmemiz ve dirilmemizde, bir daimî hayat verici cilvesini görüyoruz. Hem sen **Bâki**'sin! Çünkü biz, fena ve zevalimizde senin devam ve bekanı görüyoruz. Hem cevap veren, atıyye veren sensin! Çünkü biz umum mevcudat, kalî ve hâlî dillerimizle daimî bağırp istiyoruz, niyaz edip yalvarıyoruz. Arzularımız yerlerine geliyor, maksudlarımız veriliyor. Demek bize cevap veren sensin. Ve hâkeza..."*

"Bütün mevcudatın, küllî ve cüz'î her birisi birer Veysel Karanî gibi, bir münacat-ı maneviye suretinde bir âyinedarlıkları var. Acz ve fakr ve kusurlarıyla, kudret ve kemal-i İlahîyi ilân ediyorlar." [12]

İlahî, ibadete lâîk ve müstahak ancak sensin. Çünkü sen, **"Ma'bûdün bilhak"** sın. Öyle ise yalnız sana kulluk eder ve yalnız senden yardım dileriz. Zerrelere yıldızlara kadar, canlı ve cansız her mahlûk seni tespih, tazim ve tebcil ederken, her şey ibadet ile mükellef iken, elbette insan gibi mükerrem, şuurlu bir mahlûk bundan müstesna olamaz. Yarın mahşer gününde bizlere:

"Ey Kullarım! Ben sizleri yoktan var ettim. Bütün kâinatta olan enfûsi ve afakî nimetlerimle size teveccüh ettim. Saymakla bitiremeyeceğiniz maddî ve manevî nimetlerimi başınızdan aşağı döktüğüm halde siz kimin huzurunda eğildiniz, kime secde ettiniz, kime hizmet eylediniz, kimi sena ettiniz ve nimetlerin şükrünü kime ettiniz? Beni unutup kimlere el açıp boyun eğdiniz?"

dediğinde o huzurda hâsıl olan hayâ ve utanma ateşi, cehennem ateşine nispeten daha ağır ve şiddetli olmaz mı?

"Ey nefsi emmarem! Sana tabi değilim. Sen istediğin şeye ibadet et ve istediğin şeyin peşine düş; ben ancak ve ancak beni yaratıp, şems ve kamer ve arzı bana müsahhar eden Fâtır-ı Hakîm-i Zülcelal'e abd olurum." [13]

Ya İlahî, sen öyle bir nur sahibisin ki, bütün âlem senin nurunla yokluk karanlıklarından varlık âlemine çıktı. Bütün kâinatı nurlandıran, semavatın göz bebeği, dünyanın hükümdarı, ufukların nuru, **"semâ denizinin yüzünde ziyâdar bir kabarcık ve senin Nur isminin cilvesine kesif bir aynacık"** [14] **"musahhar bir mumdar"** [15] olan letafetli ve sevimli o nur-u mücessem, senin **Nur** isminin küçük bir tecellisine mazhar olarak **Celali** ve **Cemali** isimlerine bir aynadır. Zaman zaman nazarımı şemse çevirip tefekkür ettiğimde lisanımdan gayr-i ihtiyari olarak Üstadımın şu harika cümleleri dökülür:

"Ey yeryüzünü ışığıyla yaldızlayan ve zeminin vechini ve bütün çiçeklerin yüzlerini güldüren dünya güzeli, gök nazdarı olan nâzenin güneş!" [16]

Sen, dağların, bağların, çiçeklerin ve bütün nebatatların feyzine ve bereketine vesile olan ne bitmez ve tükenmez bir nursun ki, mahlukatı incitmeden, ürkütmeden halavetli ve muhabbetli nurunu akıtıyor, buzlarını eritiyor, kışlarını bahara kalb ediyor, onları sürurlara gark ediyor ve gönüllerine halavet veriyorsun.

“Ey bütün nurların nuru olan! Ey bütün nurları nurlandıran! Ey bütün nurları şekillendiren! Ey bütün nurları yaratan! Ey bütün nurları takdir eden! Ey bütün nurları idare ve tedbir eden! Ey bütün nurlardan önce mevcut olan Nur! Ey bütün nurlardan sonra var olan Nur! Ey her nurun üstünde olan Nur! Ey hiçbir eşi ve benzeri olmayan Nur!”

“... Kalbimde nur, dilimde nur, kulağımda nur, gözümde nur, arkamda nur, önümde nur, altımda nur yarat. Allah’ım bana nuru azametli ver. Sağımı ve solumu nurlandır. Beni nura gark eyle!”

İlâhi, şeytan Hz. Âdem’e yasakladığın buğdaydan yedirerek onu aldattı. Fakat onu Âdem’e rızık olarak yaratan sendin. Makam-ı Mahmud mertebesini Habibine lütfettin, ama şefaati kendi rızana bağladın. Hidayet kilidini o serverine teslim ettin, ama hidayeti meşietine bağladın. İlâhi, eğer hidayet o mahbubun elinde olsaydı, onun en çok sevdiği kimseler hidayete erer ve o zaman Ebu Talip cehenneme girmezdi. Hz. Nuh istediğine hidayet etseydi gözbebeği olan oğlu, onun gözünün önünde suda gark olmazdı. Hz. Lut’un zevcesi dalalette kalmazdı. Hz. İbrahim’in babası putperest olmazdı. Bunun içindir ki, Firavun’un küfrü, Asiye’nin imanına bir zarar veremedi. Asiye’nin imanı da Firavun’a bir tesir etmedi.

“Ey sahib-i cûd ve hamidim! Ey yegâne Ma’bûdum ve sacidim! Müteâlsin, ibadından istediğini sonsuz lütuflara mazhar edersin, dilediğini de hüsrana duçar eylersin. Hâlık’ım ve ilticagâhım sensin. Sıkıntı, kolaylık, darlık ve genişlik halinde de sana münacat eder, sana sığınır, sana yalvarır ve senden istimdat ederim.”

“İlahî, gerçi günahım büyüktür, fakat senin affın ve merhametin ondan daha büyük değil midir? Beni duçar-ı ziyan edecek veya dergâhından kovacak olursan, kimden ümitvar olabilirim? Kim benim şefim olur?”

“Ya Rab! Hakikat-ı hâlîmi biliyorsun; görüyorsun. Derece-i fakrımı biliyorsun. Münacat-ı nihanımı işitiyorsun. Beni senden kat’ı reca (umudunu kesenlerden) edenlerden eyleme! Rahmetinle kalbimden muhabbetini eksik etme ve ziyadeleştire. Huzurunda en zelil ve

biçareyim, beni azabından azat etmez misin? Eğer bana azap etmek istersen et, bin yıl azap görsem ve cehennemde olsam da gene de senin merhametinden asla umudumu kesmem. Mal ve evlad ü ayalın fayda ve umut vermeyeceği günde, senin affına mazhar olanlardan eyle! Rehberim sen olursan hiçbir zaman darda kalmam. Sen bana yol göstermezsen, ebediyen hidayete eremem. Affın erbab-ı haseneye mahsus olursa, eshab-ı seyyiatın gufranı kim olacak. Kulların muttakilerinden olmadığımdan dolayı mütezellilim (zillet içindeyim). Bu bakımdan affın eteğine herkesten ziyade haşyet içinde sarılıyorum."

"Ya İlahî! Tekrar ediyorum ki, günahım azımdır, lakin senin affın elbette ondan daha büyüktür. Günahlarımı hatırladıkça gözümden yaşlar akmakta, fakat lütfün genişliğini düşündükçe kalbim teselli bulmaktadır. Senin şanına yakışan, benim gibi bir günahkârı mazhar-ı gufran eylemek değil midir? En büyük korkum şu ki, beni kapından tart edecek olursun ben ne yaparım, kimin kapısına giderim."

"Yarabbi! Son nefesime kadar senin muhabbetimle yaşamaya kasem etmiş olan şu kulun, şu karanlık gecede nidalar ve dualar ile huzur-u izzetinden af diliyor."

"Ey Mürşid-i Rûsul! Resûl-i Haşimî hakkı için, seni daima takdis eden ebrar-ı ümmet hürmetine beni Muhammedî olarak haşreyle! Beni onun şefaatinde mahrum eyleme!"[17]

Ya İlahî, başta bütün kemalatın membaı ve enbiyanın seyidi olan Peygamber Efendimiz (sav.) olmak üzere, bütün peygamberleri, asfiyaları, âlimleri, mürşitleri ve evliyaları beşerin hidayet ve kemalatına vesile kıldın. Bütün mükevvanatı Resuldür ki; henüz kalem, levh-i mahfuz ve Hz. Âdem yaratılmadan evvel onun nurunu ve ruhunu yarattın. Kitaplar ve resuller vasıtasıyla kendini bize tanıttırdın ve sevdirdin. Sultanu'l-Enbiya ve Seyyidü'l-Evliya olan Hz. Peygamber (sav.)'in ruh-i şerifinden ve nur-i latifinde yarattın ve onu bütün kemalatın masdarı, membaı, temeli ve esası eyledin. O öyle bir O öyle bir ümmidir ki, lisan-ı hikmetle natıktır. Sen onun kalbini nur-u marifetinle ve muhabbetinle doldurdun, onu zahiri ve batını ilimlere, bütün kâinatın hakikatlerine ve sırlarına vakıf eyledin.

O, öyle bir mürşit ki, akıl ve marifette en ileri, seni tanımada, sevmeye ve sevdirmede en mükemmel bir bahr-i kemalat, esma-i ilahîyenin en mükemmel aynası ve saltanat-ı ilahîyenin en büyük dellalı, ilahî esrarların membaı ve iki âlemin güneşidir.

O öyle parlak bir güneştir ki, onun asla gecesi yoktur. O, hiçbir peygambere nasip olmayan miraç vasıtasıyla ferşten arşa yükseldi, yedi kat semayı geçerek Sidretü'l-Münteha ve Kabe Kavseyn'e, yani imkân ve vücup arası olan ilahî visalin en mahrem bucağına erişti, cenneti ve cehennemi gördü, sonsuz sırlara vâkıf oldu, oradaki harika eserleri ve nice âlemleri okudu ve zamandan ve mekândan münezzehe olan Cenab-ı Hakk'ı baş gözü ile gördü.

O öyle bir Habip ki, mahlûkatın en şerefli, en mükemmeli, en sevgilisi, en hayırlısı, kulların en salih, mütefekkirlerin gıdası, hakkı arayanların rehberi, abitlerin umudu, âşıkların maşuku, sadıkların dostu, günahkârların şefii, zavallıların, meyusların ve acizlerin hamisidir. O şems-i hidayet, mecma-ı hakaik, nurların bahri, ezeli ve ebedî sırların şahidi, iki âlemin ruhu, ulûm-u hakaikın hazinesi, sema-i esrarın güneşidir.

“Allah'ım, Efendimiz Hz. Muhammed'e ve O'nun âline; gece ile gündüzün birbirini izlediği, sabah ile akşamın birbirini takip ettiği, gece ve gündüz art arda gelip durduğu ve iki kardeş yıldızın (kutup yıldızı ve arkadaşı) karşılıklı doğdukları müddetçe salât eyle! Onun ve Ehl-i beytinin ruhlarına tahiyye ve selâmlarımızı ulaştır! Haşir ve karar gününe kadar ona ve Ehl-i beytine merhamet ve bereket ihsan eyle ve çok çok selâm eyle! Allah'ım! Bu salât ü selâmların her birerleri ile bizleri bağışla! Bize merhamet et ve bize lütufta bulun!”

Dipnotlar:

- [1] Nursî, B.S. Lem'alar, Otuzuncu Lem'a.
- [2] Nursî, B.S. Lem'alar, Otuzuncu Lem'a.
- [3] Nursî, B.S. Sözler, Yirmi Üçüncü Söz.
- [4] Nursî, B.S. Sözler, Yirmi Üçüncü Söz.
- [5] Âl-i İmran Suresi, 3/26.
- [6] Nursî, B.S. Sözler.
- [7] Nursî, B.S. Mektubat.
- [8] Nursî, B.S. Lem'alar, Otuzuncu Lem'a.
- [9] Nursî, B.S. Şualar, Dördüncü Şua.
- [10] Nursî, B.S. Şuâlar, Dördüncü Şua.
- [11] Nursî, B.S. Lem'alar, Otuzuncu Lem'a.
- [12] Nursî, B.S. Mektubat, Yirminci Mektup, İkinci Makam.
- [13] Nursî, B.S. Mesnevi-i Nuriye.
- [14] Nursî, B.S. Sözler, On Dördüncü Söz.
- [15] Nursî, B.S. Sözler, On Dokuzuncu Söz.
- [16] Nursî, B.S. Sözler, Otuz Birinci Söz.
- [17] Hz. Ali'nin münacaatı.